

מת (באר שבע) 14577-01-26 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' איסוקדג'ון חייאב (עציר)

מ"ת (באר-שבע) 14577-01-26 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' איסוקדג'ון חייאב ע"שלום באר-שבע
מ"ת (באר-שבע) 14577-01-26
מדינת ישראל - תביעות נגב
נגד
איסוקדג'ון חייאב (עציר) ע"י
ב"כ עו"ד רפי שמואל
בית משפט השלום בבאר-שבע
[22.01.2026]
כבוד השופטת אחינעם צוריאל
החלטה
רקע

1. נגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטרים (3 עבירות) לפי סעיף 273 לחוק העונשין, סירוב לנטילת אמצעי זיהוי לפי סעיף 12 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-חיפוש בגוף ונטילת א.זיהוי) תשנ"ו/ס"ה-96/2005, ולצדו הוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים.

2. מכתב האישום עולה כי המתלונן הגיע לשטח השייך למשפחתו ברחוב גוש עציון 17 בבאר שבע (להלן: "השטח"). המשיב הגיע לשטח ומשהבחין במתלונן החל לקלל אותו "י א בן זונה" כאשר הוא אוחז בידו בכלי עבודה מסוג 'פליאר'. המשיב תקף את המתלונן, דחף אותו והכה בידו באמצעות אגרוף. עוד איים המשיב על המתלונן בפגיעה בגופו בכך שאמר לו: "אני אשבור לך את הראש", "אני ארצח אותך".

בעקבות פניית המתלונן למשטרה, הגיעו שוטרים לשטח. המשיב קילל אותם באומרו "שם זין גם עליך וגם עליכם", כאשר הוא צועק ומתלהם. המשיב עוכב והוכנס לניידת, ובמעמד זה איים על אחד השוטרים באומרו: "מה השם שלך? היום אתה מת", "אתה לא מכיר אותי", "יש לי חיילים", "אתה מת", "אני אזיין אותך", "אני ואתה עוד נפגש, העולם עגול", "אתה תשלם על מה שעשית", "יהיה עליך זפת חמה ונרקוד מסביבך", "אני אקבור אותך ואתה תראה מי אני" ו-"אני ארצח אותך".

המשיב הובא לתחנת המשטרה, שם התפרע והשתולל ותקף את אחד השוטרים בכך שירק עליו. כאשר נכנסו שוטרים אל תוך תא ההמתנה על מנת לכבול ולאזוק את המשיב, המשיב התפרע, בעט באחד השוטרים בבטנו, ובשוטרת אחרת ברגליה ובבטנה כאשר הוא ממשיך להתלהם, לירוק לעברם, לקלל אותם ולאיים עליהם באומרו: "אני ארצח אתכם", "אתם מתים היום", "יש אלוהים היום שלכם יגיע בזכותי".

עם סיום חקירתו, ביקש החוקר מהמשיב לקום, והמשיב נגח באמצעות ראשו באזור החלציים של החוקר. כאשר נלקח המשיב לנטילת אמצעי זיהוי, סירב לשתף פעולה, קילל את החוקר ואיים עליו באומרו: "לך תזדיין בן זונה, מחר אני אזיין אותך, יא בן זונה, חכה אני אמצא אותך, אתה תברח לאתיופיה, לך תזדיין אתה יהודי? אתה זבל של בן אדם, תחזור לאתיופיה, צריך לשטוף אותך בשמן חם".

3. עם הגשת כתב האישום, ביום 6.1.25, שוחרר המשיב בהסכמת הצדדים למעצר בית מלא בתל אביב בפיקוח בנות משפחתו. עוד נאסר על המשיב להתקרב או ליצור קשר עם המתלון וכן להיכנס לעיר באר שבע.

4. כעת עותר המשיב לאפשר לו לחזור לביתו ולהסתפק במעצר בית לילי.

תמצית טיעוני הצדדים

5. לטענת ב"כ המשיב, על אף שאין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וזאת בשים לב לגרסת המתלון, מדובר בסכסוך שכנים שהסלים. נטען כי כתב האישום אינו מתאר את האירוע המקדים, במסגרתו, כ-5-6 אנשים ממשפחת המתלון, המחזיקים בנכס סמוך, הגיעו לבית המשיב, קיללו אותו, איימו עליו וצעקו עליו. המשיב כפר בתקיפת המתלון, וטען כי דברי האיום נאמרו בשעת כעס, ואינם מבססים את היסוד הנפשי הנדרש. עוד נטען, כי על אף דברי המשיב כלפי השוטרים, הם לא חשו מאוימים, ואף משכו את המשיב בלשונו. נוכח האמור, נטען כי לא נשקפת מן המשיב מסוכנות, ובשל גילו המבוגר ומצבו הרפואי יש להקל בתנאי מעצרו, לאפשר לו לשוב לביתו בבאר שבע ולהסתפק במעצר בית לילי.

6. מנגד, לעמדת המבקשת, אין מקום להקלה נוספת בתנאים, שכן החלטת השחרור מאזנת נכונה את חומרת המעשים למול גילו המבוגר ומצבו הרפואי של המשיב. עוד הובהר כי המתלון אמנם אינו מתגורר בסמיכות למקום מגוריו של הנאשם, אך הוא ומשפחתו מחזיקים בשטח הסמוך לביתו.
דיון והכרעה

7. התשתית הראייתית הלכאורית מבוססת כדבעי, הן בעבירות כלפי המתלונן והן בעבירות כלפי השוטרים. העבירות כלפי המתלונן מבוססות על גרסתו. העבירות כלפי השוטרים מתועדות בדו"חות הפעולה של השוטרים, בסרטוני מצלמות הגוף והסרטונים מן התחנה, וכן בחקירת המשיב. עיקר המחלוקת נוגעת לעילת המעצר ועוצמתה, וזאת נוכח טענות ההגנה אודות הרקע לאירוע, נסיבותיו, וטענות הנוגעות לקיום יסודות עבירת האיומים.
8. לאחר שעיינתי בתיק החקירה ושקלתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להורות על הקלה בתנאים בדמות מעצר אדם בשעות היום ומעצר בית לילי בלבד, יחד עם זאת, אין מקום להשיב את המשיב לביתו, ויש לוודא הרחקתו מן המתלונן ובני משפחתו, ואנמק.
9. ברקע לאירועים סכסוך שכנים, וממצלמות הגוף של השוטרים עולה כי אביו של המתלונן אשר הגיע למקום, ככל הנראה, אחרי האירוע, קילל אף הוא את המשיב, הטיח בו דברים קשים, והגיב בצעקות ובהתלהמות. יחד עם זאת, בתיק החקירה אין כל אינדיקציה לטענת המשיב, לפיה, עובר לאירוע הגיעו לשטחו קבוצת אנשים ממשפחת המתלונן, קיללו אותו ואיימו עליו. הטענה לא הועלתה על ידו בחקירתו במשטרה, ולא בשיח עם השוטרים במקום. לדבריו, לפני מספר חודשים זרקו בחצר שלו ברזלים ובלוקים ואיימו עליו, ועל כך הגיש תלונה במשטרה, אך לא נמסר כי היה אירוע מקדים סמוך לאירוע מושא כתב האישום.
10. מגרסת המתלונן עולה כי הגיע לשטח לבדו כי היה באזור ורצה לבקר בבית המשפחה. כאשר נכנס לשטח, הבחין במשיב מבצע עבודות עם פועלים. המשיב צעק עליו, קילל אותו, נתן לו אגרוף ליד ובידו השנייה החזיק פלייאר ואיים עליו שירצח אותו.
11. מעצר עד תום ההליכים מותנה בקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. לצורך כך די למצוא כי מכלול הראיות הקיימות מעיד על פוטנציאל להרשעת הנאשם. הלכה היא כי בשלב זה אין לשקול זו מול זו את ראיות התביעה וראיות ההגנה ולהכריע ביניהן. "המשוכה העומדת בפני התביעה היא פחותה, ונוגעת כאמור להצגת ראיות בעלות פוטנציאל הרשעתי. בהתאם, מוטל על ההגנה נטל כבד יותר - עליה להצביע על פגמים מהותיים בראיות התביעה" (עמ"ז 24736-08-24 פואד סיד אחמד נ' מדינת ישראל (23.8.24)). זה ההבדל בין הליך הבדיקה החלקי המתקיים בשלב המעצר, לבין הליך הבחינה השלם הנערך במסגרת ההליך העיקרי. ייתכן כי בהליך העיקרי יינתן משקל להתנהגות קודמת של בני משפחת המתלונן, והמשיב יצליח לבסס את טענותיו אודות קיומו של אירוע מקדים, אלא שבנסיבות העניין אין בכך כדי לשלול קיומן של ראיות לכאורה, או אף ליצור חולשה ראייתית. עובדות אלו, כשלעצמן, אינן מעקרות את ראיות התביעה מפוטנציאל ההרשעה הטמון בהן. בוודאי במצב בו המשיב כלל לא מסר גרסה זו בעצמו.
12. אשר לטענות ההגנה ביחס לעבירת האיומים, כפי שנקבע ברע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (04.01.06), אין נדרשת תוצאה של פגיעה בפועל בערך המוגן כדי שתתקיים עבירת האיומים, שכן מדובר בעבירה "התנהגותית", ולא בעבירה "תוצאתית". אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לקיים את יסודות עבירת האיומים. כמו כן, אין לבחון את יסוד "האיום" לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שכלפיו הופנה האיום. כבר נקבע ברע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל:

- "לא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לא, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה".
13. מבלי לקבוע מסמרות, טענת ההגנה, לפיה, השוטרים לא חשו מאוימים, מחטיאה את מהותה של עבירת האיומים, שאינה עבירה תוצאתית, כך שאין צורך להראות כי המאויים אכן פיתח חשש. על פניו, תוכן דבריו של המשיב מדבר בעד עצמו, וממלא אחר היסוד העובדתי הנדרש בעבירה.
14. לא מצאתי לקבוע קיומה של חולשה ראייתית אף ביחס ליסוד הנפשי הנדרש. נראה כי המשיב היה מודע לטיב מעשיו, ולטיבן התוקפני והמאיים של אמירותיו, וכיוון את דבריו לאזניהם של המאוימים. אשר ליסוד המטרה, הדבר עולה בראש ובראשונה מתוכן של האמרות. הטענות בדבר המצוקה והלחץ הנפשי בו המשיב היה נתון, אין בהן כדי לאיין את קיומה של המטרה הראשונית בדבריו של המשיב, לאיים על שומעיו. המשיב לא חדל מהתנהגותו התוקפנית במשך שעות ארוכות. חזקת הכוונה מחייבת לייחס למשיב שאיפה לגרום לתוצאה הטבעית של מעשיו, ובכך די בכדי לבסס את התשתית הראייתית הלכאורית אף בדבר קיומו של היסוד הנפשי. ברי כי בהליך העיקרי פתוחה בפניו האפשרות לעורר ספק בדבר חזקה זו.
15. ככל שהיה מדובר בסכסוך שכנים בלבד, אירוע האלימות בין המשיב למתלונן, לא היה מבסס, לכשעצמו, עילת מעצר, המחייבת הטלת תנאים מגבילים על המשיב. התנהגותו של המשיב כלפי השוטרים, עם הגעתם למקום, עובר לשהייתו בתחנה ובמהלך חקירתו היא המעידה על המסוכנות הנשקפת ממנו. אדם שמאיים על שוטרים, תוקף אותם, ונוהג כלפיהם באלימות במשך שעות ארוכות, בין השאר, במהלך חקירתו באזהרה, מעיד על עצמו כי הוא נעדר מורא מן החוק ומן הממונים על אכיפתו. (ראו למשל: ברע"פ 58300-01-25 קדם ים אזולאי נ' מדינת ישראל (23.1.25)). התנהגותו מערערת את המוסכמות הבסיסיות בחברה דמוקרטית ביחסים בין שוטר לאזרח, ומשקפת חריגה קיצונית מהתנהגות נורמטיבית מקובלת. פגיעה באוכפי החוק מגלמת סיכון כלפי הציבור בכללותו, ומקשה לתת במשיב אמון כי יקפיד על התנאים המגבילים המוטלים עליו.
16. המשיב לא חדל מהתנהגותו התוקפנית כלפי השוטרים במשך שעות ארוכות. גם בסרטונים מבית המעצר ניתן לשמוע אותו צועק ומקלל. המשיב ירק לעבר השוטרים, נגח ובעט בהם. במהלך חקירתו דיבר באופן מתלהם, קילל וגידף את השוטר. הגם שלא מדובר במי שלחובתו עבר פלילי, העבירות המיוחסות לו כלפי השוטרים אינן קלות ערך, ומעידות על המסוכנות הנשקפת ממנו ועל הקושי לתת בו אמון.
17. יחד עם זאת, המשיב אינו אדם צעיר, הוא מתמודד עם מצב רפואי מורכב, ואין חולק כי ברקע למעשים סכסוך שכנים בין המשיב למשפחת המתלונן. בנסיבות אלה, מצאתי כי ניתן להסתפק במעצר אדם בשעות היום, בפיקוח מי ממפקחיו, ובמעצר בית לילי בלבד. על אף שמרכז חייו ופרנסתו של המשיב בעיר באר שבע, איני סבורה כי בשלב זה בשלה העת להורות על השבתו לבית מגוריו, הסמוך לבית משפחת המתלונן, וזאת בשל המסוכנות הנשקפת ממנו והקושי לתת בו אמון.
18. סוף דבר - אני מורה על שינוי התנאים המגבילים כדלקמן:
- א. המשיב ישהה במעצר אדם בין השעות 6:00 ל-20:00, ובשעות הלילה ישהה במעצר בית לילי בבית אחותו בתל אביב.
- ב. תבוטל הרחקתו מהעיר באר שבע, ויותר למשיב להגיע לבאר שבע לצורך קבלת טיפול רפואי בבית החולים סורוקה, ולעבודתו בעיר העתיקה, אך תיאסר כניסתו לשכונה ג' בבאר שבע.
- ג. נאסר על המשיב ליצור קשר מכל סוג שהוא במישרין או בעקיפין עם המתלונן או מי מבני משפחתו, ואף להתקרב אליהם למרחק שלא יפחת מ-500 מטרים.
- ד. יתר התנאים המגבילים עומדים בעינם.
- זכות ערר כחוק.
- המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, ד' שבט תשפ"ו, 22 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.